

Το Ακαταμάχητο «Εμείς»

Αθήνα, 5-3-2012

Συνάδελφοι, **«η ασώματος κεφαλή του κλάδου- ΟΔΥΕ» λειτουργώντας αυθαίρετα** στο όνομα ενός συμβολικά εμπλουτισμένου συλλογικού όντος **-του σώματος των Δικαστικών Υπαλλήλων-** διαστρεβλώνει επί μονίμου βάσεως **την αξιακή του φωνή**, με τρόπο ανεξάρτητο και ενάντιο στην ίδια τη βούληση των δικαστικών υπαλλήλων, που το συγκροτούν. **Ο κούφιος, λαϊκίστικος λόγος τους απαγκιστρώνεται και/από την υπέρτατη ανθρώπινη αξία της Ελευθερίας, για να κατασκευάσει μεθοδικά τις «ιδιαίτερες» ταυτότητες μας.** (Βλέπε την απόφαση της ΟΔΥΕ για μη συμμετοχή/αποχή από τα ακροατήρια αυτοφώρου διαδικασίας τα Σάββατα και τις Αργίες. Ειρήσθω εν παρόδω, η απόπειρα εφαρμογής της από συνδικαλιστές της ΟΔΥΕ στο Πρωτοδικείο της Αθήνας στην έδρα του «Αυτοφώρου του Σαββάτου» κατέληξε σε φιάσκο). Αναμφίβολα, μόνον έτσι θεμελιώνουν, στοιχειοθετούν και «διαιώνίζουν» την ηγεμονία τους: **το «εμείς» μέσα από την ατέρμονη αντιδιαστολή με τους «άλλους»- τους πολίτες, τους εργαζόμενους με διαφορετικές εργασιακές σχέσεις ή σε άλλους κλάδους, τους ανέργους, τους φοιτητές και άλλες κοινωνικές συσπειρώσεις.** Για τους νάρκισσους αυτόκλητους σωτήρες μας, **το διαφορετικό δεν ορίζεται πλέον με όρους ταξικούς, αλλά με όρους «κλαδικής ομοιογένειας»** (Στο ίδιο πνεύμα κινείται τελευταία και η **ακατάσχετη λαγνεία «της τροπολογίας».** Ένα επιτηδευμένο πλαίσιο αγωνιστικής επάρκειας που εγκαλεί ακατάπαυστα **«τη φαντασίωση» της ιδιαίτερής μας ταυτότητας,** αντί να συνεισφέρει στην αποτροπή της κατεδάφισης από τον νεοφιλελεύθερο δικομματισμό των όποιων εργασιακών δικαιωμάτων της μισθωτής εργασίας έχουν απομείνει).

Όμως, οι δημιουργοί της **«συνδικαλιστικής ερήμου»** οφείλουν να γνωρίζουν ότι: **η τύχη των συντεχνιών ιστορικά καθορίζεται από τις ανάγκες της κοινωνίας και όχι το αντίστροφο.** Γι αυτό, η **«πρόκληση» για κοινωνική μεταβολή** απευθύνεται στην κοινωνία ως σύνολο και στην αναγκαιότητα της **συνεργασίας και της οριζόντιας κοινωνικής συναίνεσης.**

Συνεπώς, οφείλουμε **να επιμείνουμε στη Δημοκρατία της σύγκρουσης με τις οικονομικές μορφές εξουσίας και όχι στην «δημοκρατική τυραννία της κατανάλωσης»,** στην κουλτούρα της αποπολιτικοποίησης και του επιθυμητικού ατομικισμού, της απλής ικανοποίησης άμεσων συντεχνιακών αναγκών.

Ο υπογράφων με όρους αυτοτελούς υπόστασης

Νίκος Πατεράκης